

[Jacob Sørensen.]

har været tanke for, at det var nødvendigt med dispensationer, hvor der var tale om abnorme forhold i institutionerne.

Det er meget muligt, at der er behov for disse dispensationer; det er helt sandsynligt, at der er det. Men det kan jo ikke være rigtigt, at man, fordi nu beregningerne viser, at besparelserne bliver større end stipuleret, øger dispensationsantallet, således at man får et højere niveau end det, embedsmandsundersøgelserne egentlig gav udtryk for skulle være nødvendigt. Det kan ikke være rimeligt, at man stræber efter at forbruge det overskud, som i øjeblikket er beregnet til 40 mill. kr., bare for at få det brugt.

Nu forstår jeg, at den aftale, der er truffet i aftes mellem socialdemokratiet, de radikale, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne, går ud på, ikke at der må bruges 40 mill. kr., men at der må bruges det beløb, der måtte spares ud over de stipulerede 87 mill. kr.

Hvis der virkelig er behov for det, er det jo sin sag, men hvis der ikke er et rimeligt behov for det, er det helt forkert at bruge yderligere besparelsesmuligheder; det er helt imod ånden i vores og regeringens besparelsesbestræbelser i øvrigt.

Ministeren oplyser, at kommunerne har været tilbageholdende med at godkende dispensationsansøgninger i de måneder, der er gået, siden ordningen blev tilkendegivet. Det kunne jo tyde på, at kommunerne skønner, behovet ikke er så presserende, som visse personaleorganisationer og enkelte forældreorganisationer mener det er. Derfor vil jeg uanset det forlig, der er indgået om, at det overskydende beløb må bruges, henstille til ministeren alligevel at sørge for, at der ikke bliver givet dispensationer, der ikke er et absolut behov for i de kommende måneder.

Den nuværende og kommende ordning, som nu er skitseret, og som bygger på en udbredt og udvidet dispensationsvirksomhed med dispensation formentlig også fra maksimumsgrænserne i visse tilfælde, falder sammen med, at bistandsloven overfører området til kommunernes administration. Det forekommer mig at være en på lidt længere sigt u hensigtsmæssigt tung og stiv ordning, som det ikke vil være muligt at bruge i henseende til hele tiden at få den rette per-

sonale anvendelse i institutionerne, alt efter som vilkårene ændrer sig. Spørgsmålet om tilstedeværelsen af handicappede børn f. eks. kan jo hurtigt ændre sig fra det ene par år til det andet.

I forbindelse med den aftale, der er truffet med Kommunernes Landsforening, vil jeg i øvrigt gerne spørge ministeren, hvordan hun vil sikre sig, at kommunerne overholder den aftale, som er truffet med Kommunernes Landsforening. Vi ved, at de aftaler, Kommunernes Landsforening træffer med regering og med andre, i almindelighed i helt overvejende grad bliver efterkommet af kommunerne, men man må jo ikke presse Kommunernes Landsforening alt for hårdt på den måde, at de kommer i et skævt forhold til enkelte af deres medlemskommuner, og jeg kan af de udtalelser, der er fremkommet fra kommunalfolk siden, have den fornemmelse, at der er nogle kommuner, der nu pr. 1. april godt kunne tænke sig at afvige fra den aftale, ministeren har truffet med Kommunernes Landsforening.

I forbindelse med, at dispensationsordningen og ordningen som helhed nu går over til kommunerne — lønfastsættelsen går vel også over til kommunernes lønningsnavn osv. — vil jeg gøre opmærksom på, at der har været en aftale med personaleorganisationerne om tilfælde, hvor der var over 10 pct. handicappede i én institution. I sådanne tilfælde, forstår jeg, skal man nu efter ministerens opfattelse have mulighed for at få dispensation for mere personale, hvilket lyder meget fornuftigt og relevant, men den gamle aftale går ikke ud på, at der skal mere personale, når der er over 10 pct., men på, at der skal ydes en højere løn til dem, der er der. Vil den ordning stadig fortsætte, samtidig med at handicappedes tilstedeværelse også giver anledning til et større personale? Begge dele kan ikke være rimeligt.

Jeg har allerede nu udtrykt en vis skepsis over for holdbarheden og rimeligheden i den ordning, der skitseres, og som skal leve ud i fremtiden med en forholdsvis stærk central styring og baseret på dispensationer snart det ene sted og snart det andet. Jeg har ingen tro til, at det vil blive en lykkelig ordning, hverken set ud fra et centralt synspunkt eller set fra kommunernes synspunkt.

Vi har i venstre den opfattelse, at det ville være meget, meget mere hensigtsmæssigt,